

[Jørgen Jørgensen.]

serede i ren Luft i disse Forhold, men vi er ogsaa interesserede i, at der ikke stadig er Uro netop om hele vor Forsørgelseslovgivning.

Om det Forslag, der i Øjeblikket er til Behandling, Forsorgsloven, skal jeg under Hensyn til det sene Tidspunkt, hvor jeg kommer ind i Forhandlingerne, saavel som om de andre Forslag ikke sige meget. Jeg vil henvise til den udførlige Betænkning, der i sin Tid blev afgivet, og til de Bemærkninger, der har fulgt Lovforslaget ved dets Fremsettelse i det andet høje Ting. Om de enkelte Paragraffer kun dette:

Hvor meget eller hvor lidt man nu kan bringe ud af § 30, der taler om Arbejdsydelse for modtaget Understøttelse, er det for mig mere en præventiv Foranstaltning, der her gennemføres, idet de Folk, som maaske har faaet for let ved at henvende sig til Socialkontorerne og for besværligt ved at finde frem til Arbejde der, hvor det fandtes, nu kan risikere, at de sociale Udvalg og Socialkontorerne viser dem Vejen paa en for dem ubehagelig Maade, saa at de længst muligt søger at holde sig fra den Vej i Fremtiden.

Om de rent tekniske Ændringer i § 53 og fremefter skal jeg ikke sige meget. Det er Ting, der er indsat i Lovforslaget af det staaende Udvalg, og som væsentlig vedrører forskellige regnskabsmæssige og andre Forhold Kommunerne imellem. I selve Forsorgslovens Bestemmelser var det i og for sig ikke Forudsætningen, at der skulde kunne ydes supplerende Hjælp til almindelig forsikringsmæssig Understøttelse gennem Arbejdsløshedskasserne. Imidlertid viste det sig, at man visse Steder eller mange Steder — jeg kan vel næsten sig alle Steder — engang imellem har maattet supplere denne Hjælp, men det har ogsaa vist sig ifølge Statistikkens, at dette skete meget forskelligt i de forskellige Kommuner Landet over. Der gennemføres nu en skarp Afgrænsning, hvor man har søgt og, tror jeg, ogsaa fundet det Gennemsnitstal, der vil være nogenlunde rimeligt og rigtigt at anvende for alle Kommuner ved Fastsettelsen af denne supplerende Hjælp, 5 pCt. af et i Forvejen i Loven nærmere skitseret Beløb, hvis Tilstedekomst jeg imidlertid ikke har nogen Interesse i at dvæle ved.

Der er i denne som i den efterfølgende Paragraf indsat en Bestemmelse om, at Amterne kan gribe ind over for sociale Udvalg og andre, som man formener ikke administrerer Loven efter dens Hensigt og efter dens Bogstav. Man giver disse Myn-

digheder en Paataleret og giver dem ogsaa Lejlighed til i visse Situationer at kunne rejse Anke med Erstatningskrav og eventuelt Krav om Strafforfølgning. Jeg tror om dette, at det — som jeg sagde før om § 30 — er en præventiv Foranstaltning, som det ikke saa gerne nogen Sinde skulde blive nødvendigt at bringe i Anvendelse, men jeg tror tillige, det er meget værdifuldt, at Bestemmelsen staaer der, fordi man maa blive klar over, at der skal administreres nogenlunde ens principielt i alle Kommuner, og saaledes har det desværre ikke været — det viser den Statistik, som engang imellem udsendes, med al ønskelig Tydelighed.

Om § 297 gælder det samme, at her søger man nu at fastlægge en ganske bestemt Ramme om de Beløb, der er stillet til Raadighed til Brug for de enkelte Kommuner. At dette Beløb er stort nok, er jeg sikkert ikke uenig med den højtærede Minister i, ej heller i, at det er rigtigt, saasom det er stillet op med $\frac{4}{3}$ af et nærmere bestemt Beløb, hvis Tilstedekomst jeg heller ikke skal trætte det høje Ting med. Det, man har tilsigtet med disse Bestemmelser, er nu at gøre det fast og sikkert, hvorledes man skal administrere disse to Paragraffer. Der kan maaske nok i Overgangstiden blive nogle Vanskeligheder, men det maa blive et Administrationssspørgsmaal at se at faa dette ledet ind i de rette Baner.

§ 301 indeholder den nye Formulering af Bestemmelserne om Tilbagebetaling af Kommunehjælp. Jeg tror, at disse Bestemmelser i visse Situationer vil kunne virke beroligende over for Offentligheden og gavnligt over for visse ærede Medborgere. Jeg har selv personlig været ude for at skulle afkræve en ganske ung Mand modtaget Kommunehjælp og fik det Svar, at det kunde aldrig falde ham ind at betale den tilbage, for Sogneraadet havde jo ingen Magtmidler til at gennemtvinge det over for ham. Jeg skrev til den paagældende Kommune og spurgte, hvad jeg skulde foretage mig, og fik naturligvis det Svar, at jeg skulde ikke foretage mig mere. En saadan Tilstand har jeg anset for uholdbar, og det har man altsaa ogsaa fra anden Side. Derfor faar vi nu denne Bestemmelse ind i Loven: at man paa ganske samme lette Maade, som det sker med Hensyn til Inddrivelse af kommunale Skatter, kan skaffe Kommunehjælpen tilbagebetalt i de Tilfælde, hvor der maatte være rimeligt Grundlag derfor.

I § 306 faar jeg — som det høje Ting maaske vil erindre — et gammelt Ønske opfyldt angaaende Behandlingen af de Per-